

*Truyện ngụ ngôn
nguyên tử*

□ Phạm Bội Diệp

Xe hơi mới ngạo xe hơi cũ :
— “Tướng chị trông thấy đủ chán rồi.
Thân hình liệu được như tôi ?
Nước sơn đã bóng, trong ngời lại sang.
Khi điệu bộ, còi vang thành phố
Lúc bốc đông, vào số dọt ngay.
Hồng trần một cõi như bay,
Khen cho cơ khí đổi thay con người”.

□

Xe hơi cũ mỉm cười thương hại :
— “Cô em ơi, ngu dại vậy sao ?
Ngày xưa chị cũng thế nào !
Thời gian bất để má đào phơi pha
Họ nhào nặn lủ ta từ sắt,
Hình thành, đem vẽ mặt, tô màu.
Chị đi buổi trước, em sau,
Quê cha đất tổ tình đau xa lạ.
Nay gặp nhau tiếng kia, lời nọ,
Lại khoe hay, chê dở mà chi.
Tuổi già đến chẳng lâu gì,
Năm trong nghĩa địa thì xe vô hồn.
Chị không trách, không buồn sự thế,
Đời còn kia bao kẻ áo ôm
Tâm hồn đói sạch, rách thơm,
Xấu người đẹp nét vẫn hơn đẹp người.
Những tuồng ốc muối, mất dơi,
Mới hay phô cái rơm đời, dở ương ...”

(Trong thi tập ĐÔI ĐÔI đã xuất bản)